

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 510/2023-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Dudíťša a Libora Duľu (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Zajacom, Jána Stanislava 39, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 31 CoKR 3/2021 z 23. augusta 2022 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Obdo 74/2022 z 30. mája 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. augusta 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 31 CoKR 3/2021 z 23. augusta 2022 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 2 Obdo 74/2022 z 30. mája 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Zároveň navrhuje, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutia zrušil.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou vedenou Okresným súdom Trnava (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 36 Cbi 12/2018 domáhala povolenia obnovy konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 36 Cbi 7/2012, v ktorom jej bola uložená povinnosť poskytnúť do konkurznej podstaty konkurzným veriteľom sumu 281 212,75 eur. Okresný súd rozsudkom č. k. 36 Cbi 12/2018 z 25. novembra 2020 povolil obnovu konania vedeného na okresnom pod sp. zn. 36 Cbi 7/2012 (výrok I), odložil vykonateľnosť rozsudku okresného súdu č. k. 36 Cbi 7/2012 z 18. februára 2015 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 31 CoKR 3/2015 z 20. júna 2016 (výrok II) a uložil úpadcovi povinnosť zaplatiť sťažovateľke náhradu trov konania v celom rozsahu (výrok III). Na základe odvolania podaného žalovaným krajský súd napadnutým rozsudkom z 23. augusta 2022 rozsudok okresného súdu vo výroku I zmenil tak, že

žalobu na obnovu konania právoplatne skončeného rozsudkom okresného súdu z 18. februára 2015 v spojení s rozsudkom krajského súdu z 20. júna 2016 zamietol (výrok I), rozsudok vo výroku II zmenil tak, že návrh na odklad vykonateľnosti rozsudku okresného súdu z 18. februára 2015 v spojení s rozsudkom krajského súdu z 20. júna 2016 zamietol (výrok II), a žalovanému priznal proti sťažovateľke plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania (výrok III).

3. Sťažovateľka podala proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením z 30. mája 2023 (právoplatným 19. júna 2023) ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) a f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) bez toho, aby sa mohol zaoberať jeho dôvodnosťou.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Podľa názoru sťažovateľky krajský súd v napadnutom rozsudku dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu, keď konštatoval, že sťažovateľka procesne zavinila, že skutočnosti, o ktorých vedela už v marci 2015, neoznámila súdu v pôvodnom konaní (ktorého obnovy konania sa sťažovateľka domáhala), a preto je zamietnutie žaloby na obnovu konania dôvodné. Krajský súd zistený skutkový stav tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, neposúdil komplexne, a to vo všetkých súvislostiach. V podstatnom možno námietky sťažovateľky v tejto časti ústavnej sťažnosti zhrnúť takto: *«Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že sťažovateľka dňa 17.03.2015 prevzala zásielku od advokátskej kancelárie AK Herceg, s. r. o., v ktorej sa podľa vyjadrenia svedkyne [REDAKOVANÉ] mal nachádzať prvostupňový rozsudok Okresného súdu Trnava zo dňa 18.02.2015, č. k. 36Cbi/7/2012. Prvostupňový súd vo svojom Rozsudku I, ako aj odvolací súd v Rozsudku II, dospeli na základe svedeckej výpovede [REDAKOVANÉ] k nepresvedčivému záveru o tom, že obsahom danej zásielky bol predmetný rozsudok. Sťažovateľka – rakúsky štátny občan, síce prevzala zásielku zo Slovenska dňa 17.03.2015 od pre ňu dovtedy neznámej spoločnosti (AK Herceg, s. r. o.), túto zásielku, keďže bola zo Slovenska, bez jej otvorenia odovzdala svojmu manželovi. Išlo o postup, na ktorom sa sťažovateľka vo vzťahu k zásielkam zo zahraničia dohodla so svojím manželom, pretože všetky dokumenty zo Slovenska sa nachádzali vo firme manžela sťažovateľky v Rakúsku. Sťažovateľka mala so Slovenskom ako štátom subjektívne spojené už iba podnikateľské aktivity jej manžela s p. [REDAKOVANÉ]. Na Slovensko v zásade necestovala, nezdržovala sa na Slovensku, nemala v tomto štáte ďalšie záujmy, svoj obchodný podiel na spoločnosti [REDAKOVANÉ] sťažovateľka previedla zmluvou o prevode obchodného podielu na p. [REDAKOVANÉ] a p. [REDAKOVANÉ] ešte 28.02.2012 (konatelia [REDAKOVANÉ], p. [REDAKOVANÉ] a p. [REDAKOVANÉ] zrejme nepodali návrh do Obchodného registra na zápis zmeny v osobe spoločníka), čo napokon vyplýva aj z obsahu vyhlásenia p. [REDAKOVANÉ] zo dňa 22.03.2015... „Pani [REDAKOVANÉ] nebola v Bratislave od notárskeho zápisu zo dňa 28.02.2012, kde sa vzdala bezplatne svojich podielov“.). Z týchto dôvodov sa preto sťažovateľka s manželom dohodla na tom, že prípadnú poštu z tohto štátu, bude odovzdávať jej manželovi, ktorý mal prípadné vzniknuté záležitosti riešiť.»* Sťažovateľka tvrdí, že rozhodnutia vydané v pôvodnom konaní (ktorého obnovy konania sa domáha) jej podľa jej názoru neboli preukázateľne a hodnoverne doručené, pričom taktiež spochybňuje svoje právne zastúpenie v tomto konaní. Zároveň dopĺňa, že *„netvrdila a ani netvrdí, že sa v predmetnej zásielke od AK Herceg, s. r. o., ktorú prevzala 17.03.2015, prvostupňový rozsudok Okresného súdu Trnava zo dňa 18.02.2015 nenachádzal, sťažovateľka iba tvrdí, že nemožno iba na základe tvrdenia jedného*

svedka, ktorý bol činný v advokátskej kancelárii, ktorá očividne hájila iné záujmy ako záujmy sťažovateľky, vyvodit' jednoznačný a nepochybniteľný záver o tom, že v predmetnej zásielke sa rozsudok skutočne nachádzal a sťažovateľka sa s ním preto mohla oboznámiť, a viacmenej iba na tomto závere založiť neprípustnosť žaloby na obnovu konania. Nepochybne tu existuje vážna pochybnosť o tom, že obsahom zásielky od AK Herceg, s. r. o. bol predmetný rozsudok a táto pochybnosť nebola na základe zisteného skutkového stavu objektívne odstránená.“ V závere sťažovateľka konštatuje, že „sa o skutočnosti, že voči nej existuje právoplatný rozsudok, na základe ktorého môže byť od nej vymáhaná pre ňu ako fyzickú osobu veľmi vysoká suma, dozvedela až 31.01.2018. Až na základe tejto vedomosti sťažovateľky o existencii pre ňu nepriaznivého rozsudku v spojení s informáciami, ktoré získala v marci 2015 mohla pre sťažovateľku začať plynúť zákonná subjektívna trojmesačná lehota na prípustné podanie žaloby na obnovu konania, pretože až týmto momentom sa sťažovateľka mohla, a aj skutočne dozvedela o dôvode obnovy konania, v ktorom bol vyprodukovaný predmetný, pre sťažovateľku mimoriadne nepriaznivý rozsudok.“

5. V závere ústavnej sťažnosti sťažovateľka opísala svoju nespokojnosť s napadnutým rozhodnutím o dovolaní, ktorú zhrnula do stručnej konštatácie, že «považuje vyhodnotenie nastolených právnych otázok zo strany NSSR za nesprávne vykazujúce znaky arbitrárnosti. NSSR sa nastolenými otázkami de facto odmietol zaoberať, pričom to odôvodnil nepresvedčivo a nelogicky. Sťažovateľka má za to (na rozdiel od NSSR), že naformulované otázky sú jednoznačne rozhodujúce a kľúčové pre rozhodnutie vo veci samej a v žiadnom prípade nejde o hypotetické otázky, a ani akademické otázky, ktoré nemajú súvis s rozhodovaným sporom. Takéto vyhodnotenie zo strany NSSR je absolútne scestné a mylné. Sťažovateľka vo svojom dovolaní právne otázky formulovala na jednej strane v nadväznosti na jej konkrétny prípad, na druhej strane dostatočne všeobecne, aby odpovede na tieto (žiaľ nezodpovedané) otázky boli aplikovateľné aj na iné skutkovo obdobné prípady žalobcov, ktorí by sa domáhali povolenia obnovy konania v budúcnosti. Neobstojí preto názor NSSR, ktorý bez bližšieho odôvodnenia vyhodnotil otázky iba ako „akési neurčité úvahy dovolateľky.“».

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Predmetom ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení jej základného práva na súdnu ochranu napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov, s ktorými vyjadruje svoj nesúhlas a vyčíta im nedostatočné odôvodnenie a arbitrárnosť.

7. V súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky napadnutým rozsudkom krajského súdu:

8. V prípadoch, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (mohol) domôcť využitím jemu dostupných

a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

9. Ústavný súd konštatuje, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu, ktorým bolo zmenený rozsudok súdu prvej inštancie, bolo prípustné dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľka využila (a to bez toho, aby v ústavnej sťažnosti tvrdila, že niektorá z jej dovolacích námietok nebola v dovolacom konaní uplatniteľná), a jej námietkami sa zaoberal najvyšší súd ako súd dovolací.

10. Z uvedeného dôvodu sa vo veci sťažovateľky uplatnil princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu v súlade s § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

11. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú [čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012)].

12. Ústavný súd už judikoval, že jeho prvoradou úlohou je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („*iura novit curia*“). Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06). V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

13. Ústavný súd konštantne poukazuje na to, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v zásade do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016, II. ÚS 255/2018) – k takému záveru môže viesť len ústavne neudržateľný výklad zákona najvyšším súdom v otázke posúdenia prípustnosti dovolania.

14. Sťažovateľka podala proti napadnutému rozsudku krajského súdu, ktorým zmenil rozsudok súdu prvej inštancie, dovolanie a jeho prípustnosť vyvodila z § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP (bod 6 odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu).

15. Najvyšší súd v napadnutom uznesení pristúpil najprv k posúdeniu prípustnosti sťažovateľkou podaného dovolania z dôvodu porušenia jej práva na spravodlivý súdny proces v zmysle § 420 písm. f) CSP, pričom v bodoch 7 až 7.2 odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyšší súd zhrnul dovolacie dôvody označené sťažovateľkou, ktoré sú identické s námietkami uvádzanými v ústavnej sťažnosti. Posúdenie prípustnosti dovolania sťažovateľky v zmysle § 420 písm. f) CSP najvyšší súd pomerne obsérne rozobral v bodoch 20 až 24.1 napadnutého uznesenia, pričom v zásadnom konštatoval, že *«súdy oboch inštancií, v rámci vysporiadania sa so skutočnosťou, ktorá je kľúčová pre rozhodovaný spor a má podstatný vplyv na výsledok konania skúmali naplnenie podmienok prípustnosti žaloby na obnovu konania proti právoplatnému rozsudku, upravených ust. § 397 CSP. Kľúčovou v rozhodovanej veci bola skutočnosť, či z hľadiska ust. § 397 písm. a) CSP žalobkyňa mohla skutočnosti (plnomocenstvo v pôvodnom konaní zo 4. septembra 2012 so sfaľovanými podpismi žalobkyne, na základe ktorého ju v pôvodnom konaní zastupovala AK Herceg, s. r. o., a na VPD z 31. januára 2011, ktorý bol v konaní úspešne použitý proti nej ako dôkaz o tom, že prijala žalovanú sumu) bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní, resp. kedy získala žalobkyňa vedomosť o týchto skutočnostiach, ktoré môžu privediť pre žalobkyňu priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Pokiaľ dovolateľka tvrdí, že odvolací súd v rozhodnutí svojimi úvahami deformuje súdom prvej inštancie z vykonaného dokazovania ustálený skutkový stav, čo smeruje k jeho nesprávnemu vyhodnoteniu a porušeniu princípu uvedeného v čl. 11 ods. 4 CSP, nakoľko z vykonaného dokazovania podľa žalobkyne nevyplýva skutočnosť, že by dovolateľka mala už v marci 2015 vedomosť o tom, čoho sa pôvodný súdny spor mal týkať, s uvedeným nemožno súhlasiť. Odvolací súd v bode 12. odôvodnenia svojho rozsudku jednoznačne uviedol, že preberá skutkový stav ustálený súdom prvej inštancie, keďže nezistil, že by tento porušil pravidlá pri hodnotení dôkazov (čl. 15 a § 191 CSP). Vykonaným dokazovaním už súd prvej inštancie zistil, že o pôvodnom konaní sa žalobkyňa dozvedela v marci 2015 keď uzavrel, že obsahom zásielky doručenej žalobkyňi 17. marca 2015 bol prvoinštančný rozsudok z tohto konania. Tento skutkový záver odvolaním nebol napadnutý, z ktorého dôvodu odvolací súd bol ním viazaný, a to bez ohľadu na to, že žalobkyňa s ním vo vyjadrení k odvolaniu nesúhlasila. Odvolací súd rovnako v zhode so záverom okresného súdu uviedol, že pokiaľ žalobkyňa na jednom mieste tvrdí, že s obsahom zásielky, ktorá jej bola doručená, sa neoboznámila, pretože zásielku neotvorenú odovzdala svojmu manželovi (zápisnica z pojednávania, č. l. 205), nemôže byť úspešná jej obrana, že obsahom zásielky nebol prvoinštančný rozsudok. Súd prvej inštancie taktiež skonštatoval, že žalobkyňa sa v marci 2015 osobne stretla so svedkom ██████████, ktorý ju informoval o tomto súdnom konaní (bod 30. rozhodnutia okresného súdu). Odvolací súd teda komplexne vychádzal už zo skutkových zistení súdu prvej inštancie a zhodne s okresným súdom uviedol, že žalobkyňa sa o skutočnostiach, ktoré uplatnila ako dôvod obnovy konania, dozvedela ešte počas pôvodného konania (bod 15. rozsudku odvolacieho súdu), a to jednak zo zásielky doručenej žalobkyňi 17. marca 2015, ako aj zo stretnutia so svedkom ██████████ v marci 2015, na ktorom sa žalobkyňa dozvedela o faktúre č. 201520 vystavenej AK Herceg s. r. o. na úhradu odmeny za zastupovanie v pôvodnom konaní (č. l. 178 spisu) a na ktorom aj došlo k spísaniu vyhlásenia ██████████ z 22. marca 2015 (č. l. 5, 26, 31), v ktorom pán ██████████ potvrdil, že sfaľoval podpis žalobkyne ako na generálnej plnej moci, tak aj na výdavkovom pokladničnom doklade z 31. januára 2011 (bod 10. rozhodnutia okresného súdu). Na tomto stretnutí sa žalobkyňa dozvedela aj o súdnom konaní na Okresnom súde Trnava sp. zn. 36Cbi/7/2012 a existencii pohľadávky voči žalobkyňi (bod 8. rozhodnutia okresného súdu). Z výsluchu žalobkyne pred okresným súdom ako aj z bodu 10. odôvodnenia jeho rozhodnutia taktiež*

vyplýva, že žalobkyňa „... do návštevy pána [REDAKOVANÉ] v marci 2015 nevedela nič o žiadnom súdnom konaní na Slovensku, ktorého by mala byť účastníčkou. Podpísaním obsahu oboch potvrdení mala za to, že vec je pre ňu ukončená, vybavená a preto ani nevidela dôvod na to sa zaujímať, či je aj naďalej voči nej vedené nejaké súdne konanie na Slovensku a s akým výsledkom“. Z výpovede svedka [REDAKOVANÉ] a z bodu 11. rozhodnutia okresného súdu taktiež vyplýva, že „ešte pred jeho návštevou žalobkyne o jej manžela v marci 2015 ju manžel žalobkyne telefonicky informoval, že prevzal nejakú zásielku zo Slovenska, že ide o nejakú sumu a žalovanou je jeho manželka. Povedal mu, že o tom informoval svoju manželku, a aby sa stretli“. Okresný súd ďalej v bode 12. uviedol, že svedkyňa [REDAKOVANÉ] uviedla, že „rozsudok súdu I. stupňa č. k. 36Cbi/7/2012-I40 z 18. februára 2015 doručovali priamo žalovanej do cudziny a má aj doručenkú, podlá ktorej bol rozsudok doručený žalovanej dňa 17. marca 2020. K rozsudku pripojili sprievodný list v anglickom jazyku zo dňa 10. marca 2015 (č. l. 208 spisu). Zároveň doručili žalovanej aj výpoveď plnomocenstva, ktoré skončilo po napísaní a podaní odvolania“.

23.1. Z ustanovenia § 191 ods. 1 CSP vyplýva, že dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Z obsahu spisu ako i rozhodnutí súdov oboch inštancií je zrejmé, že k záveru odvolacieho súdu o vedomosti žalobkyne o existencii vyššie uvedených skutočností predstavujúcej objektívnu možnosť ich v pôvodnom konaní použiť, súdy dospeli na základe riadne vykonaného dokazovania a dovolací súd nie je oprávnený posudzovať a prehodnocovať procesné náležitým spôsobom zistený a ustálený skutkový stav zo strany súdov a zaoberať sa skutkovými otázkami. Dovolací súd zdôrazňuje, že svedecká výpoveď [REDAKOVANÉ], z ktorej okrem iného vyplýva, že obsahom zásielky zo 17. marca 2022 bol rozsudok súdu I. stupňa, nebola jediným dôkazom, ktorý preukázal vedomosť žalobkyne o pôvodnom súdnom konaní a o skutočnostiach, ktoré mohla v pôvodnom konaní použiť s vierou v pre ňu priaznivejšieho rozhodnutia vo veci. Odvolací súd v bode 18. svojho rozhodnutia napokon sám uviedol, že súd prvej inštancie v tejto súvislosti nezistil žiadne okolnosti, ktoré by žalobkyňi znemožňovali dané skutočnosti použiť v pôvodnom konaní, a to dokonca hneď, ako sa o nich dozvedela, v dôsledku čoho treba uzavrieť, že žalobkyňa procesné zavinila, že tieto skutočnosti neboli súdu oznámené.». Najvyšší súd v napadnutom uznesení poukázal na skutočnosť, že len celkom výnimočne môžu nastať prípady, keď skutkové zistenia prvoinštančného súdu a druhoinsančného súdu sú natoľko chybné, že vo svojom dôsledku predstavujú porušenie základných práv garantovaných čl. 46 ods. 1 ústavy (tzv. extrémny rozpor medzi vykonanými dôkazmi a skutkovými zisteniami). Ide obvykle o situáciu, keď je zistenie skutkového stavu *prima facie* natoľko chybné, že by k nemu súd pri rešpektovaní zásad hodnotenia dôkazov nemohol nikdy dospieť. Podstatou prieskumu teda nebýva prehodnocovanie skutkového stavu, ale kontrola postupu súdu pri procese jeho zisťovania (I. ÚS 6/2018). A keďže uvedené nebolo možné aplikovať na vec sťažovateľky, dovolací súd dovolanie sťažovateľky v tejto časti ako nedôvodné odmietol.

16. V bode 25 odôvodnenia napadnutého uznesenia v časti týkajúcej sa prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP najvyšší súd konštatoval, že podanie je absolútne neprejednatel'ne. Uvedené ozrejmil v bode 28 napadnutého uznesenia, v ktorom uviedol: „za právnu otázku v zmysle ust. § 421 ods. 1 CSP nemožno považovať právne posúdenie skutkového stavu v konkrétnom prípade, ale len taký výklad právneho predpisu, ktorý na jednej strane zodpovie otázku explicitne nezodpovedanú textom právneho predpisu a na strane druhej umožňuje jeho zovšeobecnenie

a aplikáciu aj pre iné prípady. Za právnu otázku nemožno považovať právne vyhodnotenie skutkovej situácie v individuálnom prípade danom vykonaným dokazovaním. Otázky položené dovolateľkou súdu, vymedzené vzhľadom na konkrétny zistený skutkový stav a skutkové okolnosti, či dokonca obsahujúce tvrdenie o existencii vedomosti žalobkyne o určitých skutočnostiach a dôkazoch objektívne existujúcich už v čase pôvodného konania, ktoré sú však vo vzťahu k predmetu pôvodného konania podľa dovolateľky bezobsažné, nie sú otázkami náležité vymedzenými v zmysle § 432 CSP. Ide skôr o akési neurčité úvahy dovolateľky, z ktorých vyplýva jej nesúhlas s výsledkom konania, resp. nesúhlas so zistením a záverom súdov o vedomosti žalobkyne o existencii pôvodného konania už v marci 2015. Z dovolania nevyplýva žiadna právna otázka, od ktorej vyriešenia by mal rozsudok krajského súdu závisieť, naopak, je podľa najvyššieho súdu evidentné, že žalobkyňa sa prostredníctvom svojho dovolania snaží domôcť posúdenia zisteného skutkového stavu, čo v žiadnom prípade nepredstavuje dovolací dôvod v zmysle ust. § 421 ods. 1 CSP. Všeobecná nespokojnosť dovolateľky a samotná polemika dovolateľky s právnymi názormi odvolacieho súdu, resp. súdu prvej inštancie a spochybňovanie správnosti ich rozhodnutí, nezodpovedá kritériu uvedenému v ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP v spojení s ust. § 432 ods. 1 a 2 CSP.“

17. Právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania je v napadnutom rozhodnutí zdôvodnený presvedčivo a vyčerpávajúcím spôsobom. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia najvyšší súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré dovolanie sťažovateľky odmietol ako procesne neprípustné. Sťažovateľkou namietanú procesnú vadu podľa § 420 písm. f) CSP najvyšší súd nezistil. Vo vzťahu k posúdeniu prípustnosti dovolania v zmysle § 421 CSP najvyšší súd jednoznačne poukázal na nedostatky formulácie právnych otázok sťažovateľkou v dovolaní, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, keďže je základným (zákonným) predpokladom na to, aby najvyšší súd mohol posúdiť, či už bola, resp. nebola v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu riešená, a ak áno, či sa odvolací súd pri jej riešení od nej odklonil, prípadne je ním rozhodovaná rozdielne.

18. Aj úvahu, ktorú najvyšší súd predostrel v bode 30 napadnutého uznesenia, keď uviedol, že „*pokiaľ dovolateľka preukázateľne nebola v pôvodnom konaní zastúpená, neboli jej ani doručené rozhodnutia súdu v pôvodnom konaní, z ktorého dôvodu nemohli tieto nadobudnúť právoplatnosť, a teda nemohol byť ani návrh na obnovu konania prípustný, nakoľko tento je možné podať výlučne voči právoplatnému rozhodnutiu súdu*“, nemôže ústavný súd hodnotiť inak ako logickú a správnu.

19. Ústavný súd konštatuje, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.), ktorý by nemal oporu v procesných kódexoch, ktoré bol najvyšší súd v čase svojho rozhodovania povinný na daný prípad aplikovať. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu tak nevykazuje znaky arbitrárnosti a zjavnej nezlučiteľnosti jeho účinkov s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého porušenie sťažovateľka namieta, a jeho právne závery považuje ústavný súd za ústavne udržateľné.

20. Skutočnosť, že sa sťažovateľka s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nie je postačujúca sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu rešpektuje názor, podľa ktorého obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že

rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup všeobecného súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V takom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

21. Na základe už uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že ústavná sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená a ako takú ju v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

22. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. októbra 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu